



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΝ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, μεταφράσις Ιακ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
 Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
 — *Catulle* 'Mendès: Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
 χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
 περοῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
 Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
 ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦδη οἱ δύο στοῖχοι ἦσαν παρατεταγ-
 μένοι καὶ οἱ πόδες ἐκινουῦντο ἔτοιμοι εἰς
 χορόν. Ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας, ἥτις τυ-
 χαίως εὗρεθ' ἱσταμένη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ
 στοίχου, ἦτο μία θέσις κενή.

Ὁ Ῥοβέρτος ὄρθιος πλησίον τῆς θείας
 Ἰσαβέλλας ἐβλεπεν ἀδιαφόρως περὶ ἑαυ-
 τόν, θέλων νὰ ἴδῃ τίς κύριος θὰ σταθῇ
 ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Αἶφνης βλέ-
 πει ἐρχόμενον τὸν Γεώργιον Καρβαγὰν
 μετὰ τινος νεανίδος, ἐλκόμενον σχεδὸν ὑπὸ
 τοῦ Φλέρης ὡς ἐν ἀγκυραῖα.

Ὅτε ἤλθεν εἰς τὴν κενὴν θέσιν, ὁ Φλέ-
 ρης ἐστράφη πρὸς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐν τέ-
 λει καὶ ἐφάνη ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος
 τὸν δῆμαρχον, ὅστις ὄρθιος ἱστάμενος ἐπὶ
 τῆς ἐξέδρας ἔνευσεν ἡγέμονικῶς ὡς ἐὰν
 ἔλεγεν: Αὐτοῦ μάλιστα θέλω νὰ σταθῇ.
 Τότε ὁ Φλέρης ἀπεσύρθη καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ
 κενῇ θέσει ὁ Γεώργιος, οὗ τὰ γόνατα ἔτρε-
 μον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσκοτίσθησαν εὐθὺς
 ὡς εἶδε τὴν κόρην Κλαϊρεφόν.

Ταυτοχρόνως ὁ Κροϊμενίλ ἡσθάνθη ἐπὶ
 τοῦ βραχίονός του τιθεμένην χεῖρά τινα
 καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ῥοβέρτου λέ-
 γοντος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ:

— Κάθισε, φίλτατέ μου· ἡ ἀδελφὴ μου
 δὲν θὰ χορεύσῃ!

Ὁ Ἰλαρχος ἐκπλαγείς ἐστράφη καὶ οὐ-
 δὲν νοήσας, ἠρώτησε τὸν Ῥοβέρτον ἐν τῷ
 μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς:

— Τί τρέχει;

— Τρέχει ὅτι ὁ χορευτὴς ὁ ὁποῖος εἶνε

ἀπέναντί σου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρ-
 βαγὰν!...

— Ὡ! εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἰλαρχος, τὸ
 πρᾶγμα εἶνε δυσάρεστον, τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ ἀπέβλεψε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς πρὸς
 τὸν Γεώργιον, ὅστις παρευθὺς ὠχρίασε.
 Στραφεὶς δὲ ἔπειτα ὁ Ἰλαρχος πρὸς τὴν
 Ἀντωνίαν ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, διότι
 ἀκουσίως τὴν ἐξέθηκεν εἰς τὴν προσβλη-
 τικὴν ταύτην συνάντησιν, εἶπε:

— Δεσποινίς, συγγνώμην.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Οὐδὲ γὰρ ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οὐ-
 δεὶς ἐτόλμησε νὰ φανῇ ὑπὲρ ἢ κατὰ, διότι
 πᾶς τις ἔτρεμε πρὸ τῆς σωματικῆς δυ-
 νάμεως τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς ἡθικῆς δυ-
 νάμεως τοῦ Καρβαγὰν. Πάντων τὰ πρό-
 σωπα ἀπεστράφησαν καὶ θάμβος κατέ-
 λαβε πάντας τοὺς παρόντας.

Ὁ δῆμαρχος ὄρθιος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας
 ἐθέρει τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα, ἀμφι-
 βάλλων ἐὰν ἦτο πραγματικόν. Τοιαύτη
 προσβολὴ κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ γενομένη,
 κεραυνοβόλος ἀπάντησις εἰς τὴν θρασεῖαν
 πρόκλησίν του! Αὐτοὶ οἱ Κλαϊρεφόν ἄνωρ-
 θοῦντο ἀμειλίκοι ἀκριβῶς—τὴν στιγμὴν
 καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι τοὺς ἔχει ὑποχειρί-
 ους. Ἐφρικίασεν ὑπὸ λύσσης καὶ οἱ ὑπώ-
 χροι ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν ὡς οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ τῆς τιγρεως τὴν νύκτα! Περιέβλεψεν
 εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἵνα προκαλέσῃ ἀπο-
 δοκιμασίαν τινα, ἀλλὰ πάντας εἶδε σκυ-
 θρωποὺς καὶ τεταραγμένους.

Ἀπέβλεψεν ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν υἱὸν
 του καὶ τον εἶδε σπαίροντα, ἔξω φρενῶν,
 κατεχόμενον ὑπὸ σφοδροτάτου πάθους
 πρὸς ἐκδίκησιν, ἀλλὰ καὶ θλιβόμενον ἐν-
 δομύχως, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ
 τοῦ ἀδελφοῦ ἢ κατὰ τοῦ μνηστῆρος τῆς
 Ἀντωνίας.

Εὐτυχῶς ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε θορυβώ-
 δως τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ τετραχό-
 ρου καὶ οἱ δύο στοῖχοι τῶν χορευτῶν,
 χαίροντες διότι τέλος πάντων ἤδυναντο
 νὰ ἀποφύγῃσι τὸ ὀχληρὸν θέαμα, ἐξεκί-
 νησαν ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ νέφους κονιορ-
 τοῦ.

Ἡ δὲ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς
 θείας τῆς περιεστοιχίσθη ὑπὸ τῶν φίλων

τῆς καὶ ἠκούοντο περὶ αὐτὴν ἀναφωνή-
 σεις καὶ σχόλια ὡς βόμβος κυψέλης θορυ-
 βηθείσης. Οἱ δὲ ἄνδρες περιεστοιχίσαν τὸν
 Ῥοβέρτον καὶ τὸν Κροϊμενίλ.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῶν ἐν τέ-
 λει δὲν ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησις
 ὀλιγωτέρα, διότι παρευθὺς ὁ δῆμαρχος οὐ-
 δόλως πειθόμενος εἰς τὰς παρακελεύσεις
 τῶν φίλων του, κατέβη μεθ' ὁρμῆς καὶ ἔ-
 σπευσε πρὸς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος δὲν εἶχε κινήθῃ ἐκ τῆς θέ-
 σεώς του. Ἰστατο ἀκίνητος ὀλίγον ὀπι-
 σθεν τῶν χορευτῶν καὶ εἶχε προσηλωμένον
 τὸ βλέμμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ, πρὸς
 τὸν στοῖχον τὸν ἐρρυθμῶς προχωροῦντα
 καὶ ὑποχωροῦντα, ὁ θόρυβος τῶν μουσι-
 κῶν ὀργάνων κατετάραττε τὰ ὠτὰ του
 καὶ ἐν τῇ συγκεχυμένῃ διανοίᾳ του διε-
 νοεῖτο: Προσεβλήθην ἐξαίτιας τῆς καὶ
 ἐνώπιόν τῆς.

Ὡφείλε λοιπὸν νὰ ἀποπλύνῃ τὴν προσ-
 βολὴν καὶ τὴν ὕβριν, ἐπιτιθέμενος ἐναν-
 τίον... τίνος; Ἐναντίον τοῦ Ῥοβέρτου;
 διότι αὐτὸς βεβχίως ἦτο ὁ ὑβρίσας αὐ-
 τὸν καὶ προκαλέσας τὸ σκάνδαλον· καὶ
 ὅμως ἔπνεε μένεα οὐχὶ κατὰ τοῦ Ῥοβέρ-
 του, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀπο-
 βλέψαντος πρὸς αὐτὸν μετὰ ψυχρότητος
 καὶ ἀδιαφορίας, οὐχὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ
 τῆς Ἀντωνίας, ἀλλὰ κατὰ τοῦ μνηστῆ-
 ρος ἔπνεε μένεα, κατατρυχόμενος ὑπὸ ζη-
 λοτυπίας μᾶλλον ἢ ὑπ' ὀργῆς.

Ταῦτα διανοούμενος ἡσθάνθη χεῖρα λα-
 βοῦσαν τὸν βραχίονά του καὶ προσπαθοῦ-
 σεν νὰ τον ἀπαγάγῃ. Ἀναβλέψας εἶδε
 τὸν πατέρα του.

— Μὴ στέκεσ' ἐδῶ... Ἐλα μαζί μου...

Ὁ Γεώργιος ἀνθιστάμενος εἶπε μετὰ
 φωνῆς τρεμούσης.

— Ἀφήσατέ με... δὲν ἐτελείωσεν ἀ-
 κόμην... Δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπ'
 ἐδῶ...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

— Θαρρεῖτε πῶς εἶμαι ἀπ' ἐκείνους οἱ
 ὅποιοι καταπίνουν τὰς προσβολάς;

— Εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου!

— Λοιπὸν με συμβουλευέτε νὰ κωφεύσω
 καὶ νὰ φανῶ εἰς ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ μέσα
 ὡς ἄνανδρος καὶ ἀφιλότιμος;

τῆρ καὶ ὁ υἱὸς εἶχον ἤδη ἀπέλθῃ. Περι-
ήλθε τὴν αἰθούσαν διασχίζων τοὺς ὀμί-
λους τῆς μερίδος τοῦ Καρβαγάν, καὶ διε-
σκέδαζεν ἀψηφῶν καὶ καταφρονῶν τὰ
βλέμματα αὐτῶν. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς οἰο-
γενείας Κλαίρεφόν καὶ τοὶ ἐπαισιθητῶς ἐκ-
πεσούσης, δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐκλίπη, καὶ
τὰ μέτωπα ἐκλύπτον κατὰ τὴν διάβασιν
τοῦ νέου. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Καρβαγάν δὲν ἦτο
ἐκεῖ παρών, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς
καὶ προθυμίας προσεμείδων πρὸς τὸν ἀν-
τίπαλόν του.

Ἐφέροντο δὲ οὕτω, διότι ἔλεγον τίς
οἶδε τί ἡδυνάτο ποτε νὰ συμβῇ; Ὁ μαρ-
κήσιος καθ' ἑκάστην διεδίδετο ὅτι κατε-
στρέφετο ἀνυπερθέτως αὐριον, καὶ ὁμως
τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἴστατο ὄρθιος. Εἴ-
χον λοιπὸν πάντες συμφέρον νὰ ἔχωσι
πάντοτε μίαν διέξοδον διὰ πᾶν ἐνδεχό-
μενον, ἂν ποτε ἤθελε κατορθώσῃ ὁ δαιμό-
νιος μαρκήσιος ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ὀνύχων
τοῦ τοκογλύφου. Μάλιστα δὲ ὁ Φλέρης
καὶ ὁ Μαδητῆς, οἱ πιστοὶ θεράποντες τοῦ
Καρβαγάν, αὐτοὶ πρῶτοι ἔδιδον τὸ πρᾶ-
δειγμα τῶν ὑποκλίσεων καὶ τῶν κολα-
κειῶν.

Ἦδη ἡ μουσικὴ ἔπαιζε χορὸν τινα ἐγ-
χώριον καὶ μεταξὺ τῶν ἀκαταπονήτων
καὶ οἰονεὶ μαινομένων χορευτῶν διεκρίνετο
ὁ Ροῦσος χορεύων μετὰ τῆς Τριανταφυλ-
λιάς καθ' ἃ εἶχεν αὐτὴ ὑποσχεθῇ εἰς αὐ-
τόν. Ὁ ἀνθρωπίσκος ἔχων τὴν χεῖρα ὑ-
ψωμένην κάμπτων τὴν ὀσφύν, διαστχυ-
ρῶν τὰς χαλυβδίνους κνήμας του παρέ-
συρε τὴν νεάνίδα μετ' ἀπαρμιλλοῦ ζωη-
ρότητος καὶ δυνάμεως. Περιεστρέφετο, ἐ-
πὴν ἀτάκτως, αἱ παρειαὶ τοῦ ἦσαν ὡχραί,
οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἡκτινοβόλου, συνέσφιγγε
τοὺς ὀδόντας συστέλλων τοὺς μῦς τοῦ
προσώπου του μετὰ τοςχύτης βίας, ὥστε
ἐνεποιεῖ τρόμον ἐν τῇ μέτῃ τῆς ἡδονῆς
ταύτης τῆς ὅλως πρωτοφανοῦς εἰς αὐ-
τόν.

Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε, καὶ τὰ ζεύγη ἀσ-
θμαίνοντα διεσπάρησαν εἰς τὰ καθίσματα
ὡς ναυαγοὶ πατήσαντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς,
διότι ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐπίπονος καὶ ἦ-
σαν καταπεπονημένοι. Ἀλλ' ὁ Ροῦσος
αὐτὸς μόνος ἦτο ἀκατάβλητος. Πάντες
ἐκάθισαν καὶ μόνος ὁ Ροῦσος ἴστατο ὄρ-
θιος ἐν τῷ μέσῳ, ἐξακολουθῶν τὰ ἄτακτα
ἄλματα του καὶ παρασύρων τὴν Τριαντα-
φυλλίαν ἐξηντημένην ἤδη, σχεδὸν λιπό-
θυμον.

— Κύτταξέ τον τὸν μοῦργον! ἀνερώ-
ναι ὁ Μαδητῆς, οἰνοβαρὴς καὶ αὐτός, κύτ-
ταξέ τον τὸν ἀφιλότιμον δὲν ἐννοεῖ νὰ
σταματήσῃ, εἶνε καλὸς νὰ χοροπηδᾷ σὺν
τὴν ἀρκούδᾳ ὡς αὐριον τὸ πρῶτ!

Ὁ Ροβέρτος διερχόμενος ἐκεῖθεν τὴν
στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἰδὼν τὸ γινόμενον κα-
κόν, ἀπέσπασε τὴν κόρην ἀπὸ τῆς ἀγκά-
λης τοῦ καβαλλιέρου τῆς καὶ τὴν ἐκάθι-
σεν ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ ποιμὴν ἐστάθη ὀλίγον καὶ παρευθὺς
ᾤρησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν ἀκάθε-
κτος καὶ ὠρύμενος.

Ἀλλ' ὁ Ροβέρτος συνοφρυούμενος εἶπεν
ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν Ροῦσον.

— Ἐλα φθάνει πλέον! οὐστ! ξεκουμ-
πίσου ἔς τὰ πρόβατά σου.

Ἀλλ' ὁ παλληκαρὴς μας δὲν ἐφαινετο
πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐπέμενεν ἰ-
στάμενος πρὸ τῆς καλῆς νεάνιδος παρα-
τηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Ὁ Ροβέρτος θυμωθεὶς ὕψωσε τὴν χεῖ-
ρά του, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας
μετ' ἧς ἀπορρίπτει τις κάμπην βλαβεράν
ἀπὸ τῆς κάλυκος εὐώδους ἄνθους, ἠνάγκ-
ασε τὸν ἐπίμονον ἐραστὴν δι' ἐνὸς ἀνα-
στρόφου ῥαπίσματος νὰ κατακρημνισθῇ,
περιδινούμενος ὡς ἀνέμη, ἔξω καὶ ἔξω
τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ εἰς τὸν κη-
πον.

— Ἀχ! ἀνέπνευσεν ἡ Τριανταφυλλία
ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Μοῦ ἤλθε νὰ
σκάσω, ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου.

— Θέλεις κανέν ἀναψυκτικόν; ἡρώ-
τησεν αὐτὴν ὁ Ροβέρτος φαιδρῶς.

— Ὁχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, κύριε Ροβέρ-
τε. Ἐπειτα εἶνε καὶ ὦρα νὰ πάω σπίτι.
Οὐφ! τί ζέστη ἐδῶ μέσα!

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἡ μουσικὴ ἤρχισεν
ἄλλον χορὸν καὶ τὰ ζεύγη παρεσκευά-
ζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Περίεργον, ἐπανελάθε. Μένουν εἰς
τὸ σπουδαστήριον... καὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι
μένουν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὕπου περνοῦν
ἀπὸ τὴν αἰθούσαν... καὶ ἔρχονται εἰς συ-
νάντησιν των... νομίζει κανεὶς ὅτι σχη-
ματίζουν κύκλον διὰ νὰ συνομιλήσουν...
Δὲν εἶχα σχεδιάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον τὴν σκηνὴν τῆς ἀντιπαραστάσεως...
τί συνέβη ἄρα γε; Ἀ! τὸ φῶς χαμηλῶ-
ναι εἰς τὸ σπουδαστήριον... ἐκλείσαν τὴν
θύραν τῆς αἰθούσης... ἀναψαν ὅλα τὰ
κηρία μέσα εἰς τὴν αἰθούσαν, διὰ νὰ κα-
τοπτεύσουν καλλίτερα τὴν αἴσθησιν τὴν ὁ-
ποίαν θάπροξενῇ τὸ πρόσωπον τοῦ βωβου
ὅταν συναντηθῇ μετ' αὐτὸν Λουδοβίκον...
καὶ ὁμως δὲν βιάζονται νὰ τελειώσουν...
Ἀφῆσαν μόνον τὸν Λουδοβίκον... καλὸν
σημεῖον. Ἐὰν τὸν ἐνόμιζον ἐνοχον δὲν θὰ
τὸν ἄφιναν καθόλου.

Καθησυχάσας ἐκ τῆς ὀλίγον παρκα-
κινδυνευμένης σκέψεως ταύτης, ὁ κύριος
Λεκὸκ ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐφ'
οὗ, καὶ τοὶ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ὑπέθρω-
σκον σταγόνες ἰδρώτος.

— ὦ! Θεέ μου! ἐπιθύρυσεν αἴφνης,
αὐτὸς εἶνε... πλησιάζει εἰς τὸ παράθυ-
ρον... ἀπομακρύνει τὰ παραπετάσματα...
παρατηρεῖ εἰς τὸν δρόμον... δὲν γνωρίζει ὅτι
ὁ πατήρ του εἶνε ἐδῶ, τὸ ταλαίπωρον καὶ

ἀγαπητό μου παιδί!... Ποῖον συλλογι-
ζεται; ἐμέ, ἢ τὴν μνηστὴν του;... Ὁ
Θεὸς δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ νὰ μᾶς τὸν ἀρ-
πάσουν... καὶ αὐριον, ἴσως ἀπόψε, θὰ ἡμ-
πορέσω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω... νὰ τὸν φέρω
εἰς τὴν μνηστὴν του, ἡ ὁποία τὸν περι-
μένει ἐναγωνίως... μάλιστα περισσότερον
ἀπὸ ἐμέ, διότι δὲν γνωρίζει τὰ διατρέχον-
τα, ἐνῶ ἐγώ, ἐλπίζω... εἶμαι βέβαιος, ὅτι
ἡ φρικτὴ αὐτὴ κατηγορία θὰ καταρρεύσῃ
μόνη τῆς εὐθὺς ὡς ὁ βωδός... Ἀ! ἀργοῦν
πολύ, εἶπεν ὁ γέρον τύπτων τὸ στῆ-
θος.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις εἰς τὸ τέρμα τῶν
ἐκπλήξεών του.

Ἡ σκιά τοῦ υἱοῦ του ἀπεμακρύνθη τοῦ
παράθυρου, τὸ δὲ φῶς ἐσβέσθη αἴφνης ἐν-
τός τοῦ πρώτου δωματίου, ἐν ᾧ πρὸ μι-
κροῦ εἶχε συγκροτηθῇ σύσκεψις, ἧς ὁ κύ-
ριος Λεκὸκ ἠγνόει τὸν σκοπόν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠνεψόχθη ἡ θύρα
τοῦ πυλῶνος, ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν
ὁδὸν καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τοὺς δύο
χωροφύλακας, ὧν ὁ εἰς ἀπεχώρησε πά-
ρυτα καὶ διέταξε νὰ προχωρήσῃ ἡ κομί-
σασα τὸν ὑπόδικον ἄμαξα.

Ἀφοῦ ἡ ἄμαξα αὕτη ἔστη πρὸ τῆς υἱ-
κίας, ὁ κύριος Λεκὸκ ἤκουσε ν' ἀνοίγεται
ἡ θυρίς, ἐκ δὲ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἄ-
μάξης ἠννόησεν ὅτι πολλὰ πρόσωπα ἐτο-
ποθετοῦντο ἐν αὐτῇ.

Αἱ διάφοροι αὐταὶ κινήσεις ἐξετελέσθη-
σαν μετ' ἀξιοπαρατηρήτου ταχύτητος,
διότι, πρὶν ἢ ὁ γέρον λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ
διέλθῃ τὴν ὁδόν, εὐρὺ ὄχημα μετ' ἐξ ἑσείας
ἀπῆλθε, κατευθυνόμενον πρὸς τὸ κατὰ-
στημα τῆς ἀστυνομίας, ὁ δὲ κύριος Λε-
κὸκ δὲν εἶδε πλέον τοὺς χωροφύλακας,
οὔτε τὸν ἀνθρωπον, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει
μετ' αὐτῶν.

Ἐνῶ διηρώτα ἑαυτὸν ἐὰν οὗτοι εἰσ-
ῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἂν ἀνεχώρησαν, τὸ
φῶς, ὅπερ ἐφώτιζεν ἔτι δύο παράθυρα τοῦ
οἰκήματος, ἐξηφανίσθη.

Ἀναμφιβόλως ἡ συνεδρίασις εἶχε δια-
λυθῇ.

Ταῦτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ
πεζοδρομίου τρία ἄτομα, ἅτινα ὁ κύριος
Λεκὸκ εὐκόλως ἀνεγνώρισεν, ἦσαν δὲ ταῦ-
τα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ἀνακρι-
τῆς καὶ ὁ κύριος Τολβιάκ.

Μετὰ βραχεῖαν συνομιλίαν, ἀπεχωρί-
σθησαν, καὶ ὁ μὲν δικαστὴς ἐπέβη τῆς ἄ-
μάξης, ἣν ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον ὁ Πιεδού-
σης, ὁ δὲ κύριος Τολβιάκ ἀνεχώρησε διὰ
τῆς ἰδίας του ἄμαξης. Αἱ δύο ἄμαξι ἀ-
νεχώρησαν ταῦτοχρόνως, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς
ἀσφαλείας, μείνας μόνος, ᾤδευσεν βραδέως
πρὸς τὴν ὁδὸν Καστιλιόν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπι-
θυμῇ καλλιτέραν εὐκαιρίαν ὥπως πλη-
σιάζῃ τὸν ἀρχαῖον φίλον του.

Ἐτρεξε παράυτα πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ λέ-
γει μόνον τὴν λέξιν ταύτην:

— Λοιπόν;

— Ἀ! σεῖς εἴσθε; ἀπήντησε ψυχρῶς
ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πῶς εἴσθε
ἐδῶ;